

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 743²

Τοῦ πρωτομάρτυρος ἁγίου Στεφάνου
Τετάρτη 27 Δεκεμβρίου 2017 (2000)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Στέφανος

φωτεινὸ ὑπόδειγμα πίστεως, ἀγαθοεργίας, λόγου καὶ μαρτυρίου

«Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως...» (Πράξ. 6,8)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ ἓνα ἀνέκδοτο. Κάποιος ἄπιστος ἔλεγε: Ἐγώ, γιὰ νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχει Θεός, θέλω ἀποδείξεις. Καὶ ἓνας πιστὸς τοῦ ἀπήντησε: Περίμενε. Κι ὅταν ὁ ἥλιος βασίλεψε καὶ φάνηκε στὸν οὐρανὸ **τὸ πανόραμα τῶν ἄστρων**, τοῦ λέει ὁ πιστός: Ποιὸς τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά; Μία μόνο λογικὴ ἀπάντησις ὑπάρχει: Ὁ Θεός!

Ἄλλὰ πλὴν τοῦ φυσικοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος οὐρανός. Τὸ λένε οἱ ὑμνογράφοι: «**Οὐρανὸς πολὺφωτος ἢ Ἐκκλησία...**» (ΚΟΝΤΑΚ. 13ης Σεπτ.). Καὶ σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν ἄστρα, ἄστρα πνευματικά. Ποιά εἶνε αὐτά; Εἶνε οἱ ἅγιοι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ –γιὰ νὰ ἔρθουμε στὸ θέμα– ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀστέρια εἶνε **ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος**. Ἀστέρι, ποὺ λάμπει μὲ τὴν πίστι του, μὲ τὴν ἀγαθοεργία του, μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὸ μαρτύριό του. Νὰ τὰ ἀναλύσουμε αὐτά;

● Λάμπει πρῶτον μὲ τὴν **πίστι** του. Τί πίστι; Πίστι θερμὴ, πίστι ἑκατὸ τοῖς ἑκατό· τέτοια πίστι εἶχε ὁ Στέφανος. Πίστευε ἀκράδαντα, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός, ὅτι φόρεσε σάρκα ἀνθρώπινη καὶ ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ. Πίστευε, ὅτι ἡ διδασκαλία του εἶνε ἀφθαστη. Πίστευε στὰ θαύματά του, στὴν σταύρωσι, στὴν ἀνάστασι, στὴν ἀνάληψί του. Πίστευε, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ καὶ πάλι «**κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς**», καὶ ὅτι «**τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος**» (Σύμβ. πίστ. 7).

● Λάμπει λοιπὸν ὁ Στέφανος μὲ τὴν πίστι του, ἀλλὰ λάμπει καὶ μὲ τὴν **ἀγαθοεργία** του. Πιστεύεις; «**Δειξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου**» (Ἰακ. 1,18). Ὁ Χριστιανὸς εἶνε σὰν δέντρο μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς, ἀπὸ τὰ

ἀγαθὰ ἔργα του, ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις του. Ποιές ἐκδηλώσεις; Ὑψίστη ἐκδήλωσις εἶνε ἡ ἀγαθοεργία. Καὶ πῶς ἐξεδήλωνε τὴν ἀγαθοεργία ὁ Στέφανος; Ὑπῆρχε στὴν ἐποχὴ του κοινωνικὸ πρόβλημα. Ὑπῆρχαν πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἄνθρωποι ποὺ ὑπέφεραν, ὅπως καὶ μέχρι σήμερα ὑπάρχουν. Τὸ κοινωνικὸ ζήτημα δὲν ἔχει λυθῆ ἀκόμη. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τόσα ἀγαθὰ, ὥστε μποροῦν νὰ ζήσουν μ' αὐτὰ χίλια χρόνια. Καὶ ὑπάρχουν πάμπτωχοι ἄστεγοι, ποὺ δὲν ἔχουν ψωμί νὰ φᾶνε. Ζοφερὴ ἡ εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος. Μερικοί, ὡς εὐκολὴ λύσι, βρῆκαν καὶ λένε:

–**Νὰ μὴ γεννοῦν** οἱ γυναῖκες παιδιὰ. Δὲν μπορεῖ πλέον ἡ γῆ νὰ τὰ θρέψῃ. Ὁ πληθυσμὸς ἔφτασε τὰ 5 δισεκατομμύρια κόσμο...

Τί ἀπέδειξε ὅμως ἡ ἐπιστήμη; Ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ, μὲ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχει, μπορεῖ νὰ θρέψῃ διπλάσιο πληθυσμό. Ἄλλοῦ λοιπὸν βρίσκεται ἡ πληγὴ. Ἡ πληγὴ εἶνε στὴν **ἄνιση κατανομὴ** τῶν ἀγαθῶν.

Φάρμακο ριζικὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐφάρμοσε ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ διακόνους ποὺ ἐξέλεξε ἡ μικρὴ χριστιανικὴ κοινότης τῶν Ἱεροσολύμων γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ σάρκα. Καὶ γι' αὐτὸ τί ἔκανε ἡ Ἐκκλησία; Ἐκανε κοινὸ συσσίτιο. **Μία τράπεζα γιὰ ὅλους**, μικροὺς καὶ μεγάλους. Καὶ ἔμεναν ὅλοι ἱκανοποιημένοι καὶ δόξαζαν τὸ Θεό. Ἔτσι ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Ὁρθῶς δὲ εἶπε ὁ ἀείμνηστος ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρυσανθος, ὅτι: Ἐὰν πιστεύσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐφαρμόσουν τὸ Εὐαγγέλιο, τότε μόνο θὰ δημιουργηθῇ ἡ ἰδεώδης κοινωνία.

● Λάμπει ἀκόμα ὁ ἅγιος Στέφανος μὲ τὸ **λόγο** του. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο πεῖνες. Ἡ μία πεῖνα εἶνε ὑλική. Τέτοια πεῖνα ἔχουν καὶ τὰ

ζῶα. Πεινάει τὸ κοράκι, τὸ λιοντάρι, ὁ λύκος, ἀλλ' ἅμα φᾶνε ἡσυχάζουν. Ὁ ἄνθρωπος; Ὁταν φάη θὰ ἡσυχάσῃ; Ὁχι. Πλὴν τῆς φυσικῆς πείνας, πεινάει τὸν Θεό· καὶ ὅποιος δὲν πεινάει τὸν Θεό, εἶνε κτήνος. «*Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος...*» (Δευτ. 8,3 = Ματθ. 4,4). Γι' αὐτὸ ὁ Στέφανος δὲν προσέφερε μόνο συσσίτιο ὑλικό· προσέφερε καὶ συσσίτιο πνευματικό, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Δίδασκε τὸ λαό. Καὶ τὸν ἄκουγαν πολλοί.

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν; Ὁχι ὅλοι. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἐδίδαξε, τὰ ἀθάνατά του λόγια, καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι τὸν μίσησαν. **Ἔκανε λοιπὸν καὶ ὁ Στέφανος ἐχθρούς.** Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πίστευαν μαζεύτηκαν, ἕκατὸ διακόσιοι τρακόσοι..., καὶ ἀντέλεγαν· «οὐ με πείσεις, κἂν με πείσης». Ἀντέλεγαν συνεχῶς. Φαντασθῆτε τώρα· ἓνας ὁ Στέφανος, κι αὐτοὶ πεντακόσοι. Καὶ τί ἔγινε; Νὸκ ἄουτ! Ὅπως στὰ ἀθλήματα νικάει ἓνας, ὁ καλύτερος ἀθλητής, ἔτσι κ' ἐδῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόλλησε στὸν τοῖχο ὁ ἓνας, ὁ Στέφανος.

Ναί. Ὅποιος πιστεύει στὸ Θεό, ἔχει μέσα του ἀλήθεια. Καὶ **ἡ ἀλήθεια νικᾷ τὸ ψέμα.**

● Λάμπει τέλος ὁ Στέφανος καὶ μὲ τὸ **μαρτύριό** του. Στὸ λόγο του, ἔφτασε σ' ἓνα κρίσιμο σημεῖο. Τοὺς μιλοῦσε εἰρηνικά. Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὴ σκληροκαρδία, τὸ γογγυσμό, τὶς βλαστήμιες τους, ὅταν εἶδε νὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια, τότε ὁ λόγος του ἔγινε φωτιὰ κι ἀστροπελέκι. Καὶ τί τοὺς εἶπε· «Φονιάδες!...» (βλ. Πράξ. 7,52). Ταράχτηκαν αὐτοί. Ἄμα πῆς τὴν ἀλήθεια, κάνεις ἐχθρούς.

Τόλμησα κ' ἐγὼ κάποτε νὰ μιμηθῶ κατὰ τινὰ τρόπο τὸν ἅγιο Στέφανο, κ' ἔκανα πολλοὺς ἐχθρούς. **Φώναξα· «Φονιάδες!** Ὅσοι καὶ ὅσες εἶστε παντρεμένοι καὶ σταματήσατε στὰ δυὸ παιδιά, εἶστε φονιάδες! Τὸ ἔθνος σβήνει. Αὐτοκτονοῦμε. Θὰ εἶμαστε ἐμεῖς οἱ νεκροθάφτες τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἔθνους. Τί ὠφελεῖ ποὺ ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία; Τὰ χέρια σας στάζουν αἷμα...». Ἔτσι θὰ μιλοῦσε ὁ Στέφανος καὶ σήμερα ὁ πρωτομάρτυς, ὅπως μίλησε σ' ἐκείνους τότε.

Καὶ τοὺς εἶπε φονιάδες, γιατί **σκότωσαν τὸν πιὸ δίκαιο.** Ἐπάνω στὸν πλανήτη δὲν ἐμφανίσθηκε ἄνθρωπος πιὸ ἅγιος καὶ πιὸ ὑψηλὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Ναζωραῖο.

Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἔτριξαν τὰ δόντια. Ἄρπαξαν λιθάρια, **τὸν λιθοβολοῦσαν,** κ' ἐκεῖνος φαινόταν σὰν ἄγγελος. Κάτω ἀπὸ βροχὴ λίθων, ὁ Στέφανος βρῆκε τὸ θάρρος νὰ μιμηθῆ τὸ Χριστό. Ὅπως ἐκεῖνος ἐπάνω στὸ σταυρὸ εἶπε **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶ-**

δασι τί ποιῶσι» (Λουκ. 23,34), ἔτσι καὶ ὁ Στέφανος εἶπε· **«Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»** (Πράξ. 7,60).

Τέτοιο τέλος εἶχε ὁ ἅγιος Στέφανος. Ὁ τίτλος του **«πρωτομάρτυς»** εἶνε ἡ μεγαλύτερη δόξα· εἶνε ὁ πρῶτος μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, θὰ δοῦμε ὅτι ἡ εἰκόνα εἶνε ζοφερή. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως; Ποῦ εἶνε ἡ πίστι μας; Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς ἀγαθοεργίας; Μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε τὰ ἔργα μας· ψίχουλα. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς λόγου; Ποιὸς τιμᾷ πλέον καὶ ἐφαρμόζει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ; ἔχουμε ἀγάπη, συγχώρησι, σποργή;... Ὅλοι εἴμαστε πίσω καὶ σ' αὐτά. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε καὶ ὡς πρὸς τὸν πόθο μαρτυρίου; Δειλία καὶ προδοσία μᾶς χαρακτηρίζουν.

Καὶ ὁμως, ἀγαπητοί μου, **ἔχουμε ἐντολὴ νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς μάρτυρες** (βλ. Ἦσ. 43,10), ὁ καθένας μας νὰ γίνῃ μάρτυρας. Δὲν τελείωσε τὸ μαρτύριο. Ἔχουμε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Χριστό. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦταν αὐτά. Ὅταν πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἀναλήψεως καὶ **«ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν»**, ρώτησαν οἱ μαθηταί· Γιατί μᾶς ἀφήνεις ὀρφανούς; Ποῦ πηγαίνεις, Κύριε; τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς γιὰ τὸ μέλλον;... Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε, παρὰ ἓνα μόνο· περιμένετε γιὰ νὰ λάβετε Πνεῦμα ἅγιο. Θὰ λάβετε **«δύναμιν ἐξ ὕψους»** (Λουκ. 24,49). Καὶ θὰ εἶστε μάρτυρες μου καὶ στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ στὴν Ἰουδαία καὶ στὴ Σαμάρεια καὶ παντοῦ **«ἕως ἔσχατου τῆς γῆς»** (Πράξ. 1,8). Καὶ μέχρι σήμερα, μέχρι τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὑπάρχουν ἱεραπόστολοι, οἱ ὅποιοι θυσιάζουν τὰ πάντα γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ.

Ἦ Κύριε, δός μας τὴν πίστι τοῦ ἁγίου Στεφάνου. **Ἦ Κύριε,** δός μας τὴν ἀγάπη καὶ ἀγαθοεργία ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος Στέφανος. **Ἦ Κύριε,** δός μας τὸν καθαρὸ, κάνε οἱ ψυχές μας νὰ ποθοῦν τὸν θεῖο λόγο σου. **Ἦ Κύριε,** δός μας τὸν πόθο γιὰ μαρτύριο, τὸν πόθο νὰ μαρτυρήσουμε.

Αὐτὰ ἄς ζητοῦμε ἐμεῖς. Μὴν εἶμαστε ἀδιάφοροι. Μὴ μᾶς ἀπασχολοῦν μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα.

Εἶθε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Στεφάνου **νὰ μᾶς ἐμπνέη καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῆ,** κι ὅλες οἱ γλῶσσες νὰ γίνουν κιθάρες ποὺ ἡμέρα καὶ νύχτα θὰ ὑμνοῦν τὸν Ἐνα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Στεφάνου Πτολεμαῖδος τὴν 27-12-1990. Καταγραφή καὶ σύντμησις 27-11-2000, ἐπανέκδοσις 22-11-2017.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύντομο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2057	Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Μαθ. 1,1-25) 24 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀρετὴ τοῦ Μνήστορος

«Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολυῖσαι αὐτήν» (Μαθ. 1,19)

Στὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ποὺ ἑορτάζουμε, τῆς ἐνανθρωπήσεως δηλαδὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὑπηρετήσε, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἰωσήφ, ποὺ τὸ γενεαλογικὸ του δένδρο περιέχεται στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου καὶ τὸ ἀκούσαμε σήμερα ὡς εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως (βλ. Μαθ. 1,1-16).

Ἄλλὰ ποῖός ἦταν ὁ Ἰωσήφ; Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς κατοίκους ἐνὸς ἄσημου χωριοῦ τῆς Γαλιλαίας, τῆς κωμοπόλεως Ναζαρέτ, ποὺ μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν φαίνεται νὰ ἔχαιρε καὶ πολὺ μεγάλῃς ὑπολήψεως (βλ. Ἰω. 1,47). Ἦταν ἓνας ἀπλὸς τεχνίτης, μαραγκὸς στὸ ἐπάγγελμα. Ζοῦσε καὶ συντηροῦσε τὴν οἰκογένειά του κοπιάζοντας καὶ μοχθώντας μετὰ χέρια του. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του εἶχε μείνει ἐν χηρείᾳ, μόνος στὴν ἀνατροφή καὶ ἀποκατάστασι τῶν παιδιῶν του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος ἐξελέγη ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ παίξῃ ἓνα μοναδικὸ ρόλο στὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐξῆς ἄκρως ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Σὲ προχωρημένη ἤδη ἡλικία, ἀνέλαβε νὰ ἐμφανισθῇ δίπλα στὴν Παναγία, τὴν ὁποία μνηστεύθηκε παραλαμβάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ ναό, καὶ ἀπὸ τὴ θέσι αὐτῆ, ὡς μνηστήρας τῆς Παρθένου, νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας. Μὲ τὴν παρουσίᾳ του δίπλα στὴν ἐγκυμονοῦσα θὰ ἐκάλυπτε τὴν εὐλογη ὑπόνοια τῶν ἀνθρώπων καί, ἐνῶ δὲν εἶχε καμμία συζυγικὴ σχέσι μαζί της, θὰ παρουσιαζόταν ὡς πατέρας τοῦ Παιδιοῦ ποὺ θὰ ἐγεννᾶτο, φυλάσσοντας τὸ ἀκριβὸ μυστικὸ στὰ βάθη τῆς καρδιάς του μέχρι τέλος τῆς ζωῆς του. Ἔτσι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ κατέβαινε στὴ Γῆ διαφεύγοντας τὴν προσοχὴ ὄχι μόνο τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ διαβόλου. Οἱ

πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας λένε, ὅτι δύο πράγματα διέφυγαν τὴν προσοχὴ τοῦ διαβόλου, ἡ παρθενία τῆς Παναγίας καὶ ἡ θεότης τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἐξαπατήθηκε ὁ μέγας ἀπατεώνας καὶ συνετελέσθη ἡ δικὴ μας σωτηρία. Στὸ σχέδιο αὐτὸ συνέπραξε σημαντικὰ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

Ἡ ὄλη του διαγωγή καὶ συμπεριφορὰ ἀπέναντι στὸ συντελεσθὲν μυστήριον ἀπέδειξε, ὅτι στὸ πρόσωπό του ἡ Θεία Πρόνοια ἐξέλεξε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο. Ἡ κλήσι του ἦταν ὑψηλὴ ἀλλὰ συγχρόνως βαρεῖα καὶ γεμάτη εὐθύνης· ἐκλήθη νὰ γίνῃ ὁ κηδεμόνας, ὁ θετὸς πατέρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ προστάτης τῆς Παρθένου Μαρίας. Καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀνταποκρίθηκε τελείως στὴν κλήσι αὐτῆ καὶ ἐξετέλεσε ἄψογα τὸ καθῆκον του.

Ἔδειξε ἀρετὴ μεγάλη καὶ θαυμαστή. **Μερικὰ σημεῖα** ἀπὸ τὴ λάμψι αὐτῆς τῆς ἀρετῆς θὰ ἐπισημάνουμε τώρα ἐμεῖς ἐδῶ.

● Ὁ Ἰωσήφ, ἀγαπητοί μου, ὅταν ἀντιλήφθηκε τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Παρθένου, **ἔδειξε τὴν ἡμερότητα καὶ τὴν ἐπιείκεια τῆς ψυχῆς του.**

Μέχρι τὴν περίοδο ἐκείνη δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη τίποτε, δὲν φανταζόταν ποιοῦ βαθύ μυστήριον ἔκρυβε ἡ ἐγκυμοσύνη αὐτῆ. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ ὑποψιασθῇ, νὰ πάῃ ἢ σκέψῃ του στὸ πονηρὸ καὶ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ νοῦ του θλιβεροὶ λογισμοὶ κατὰ τῆς ἀγιότητος τῆς Παρθένου. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις καὶ μία μόνο κακὴ ὑπόνοια εἶνε δυνατὸν νὰ ξεσηκώσῃ στὴν καρδίᾳ τοῦ συζύγου φοβερὰ κύματα ζηλοτυπίας καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται: Ὅστε λοιπὸν με ἀπάτησε; δὲν φάνηκε πιστὴ σ' ἐμένα;... Ὁ Ἰωσήφ εἶχε μετὰ τὸ μέρος του τὸ μωσαϊκὸ νόμο καὶ θὰ σκεπτόταν: Μπορῶ νὰ τὴν διαπομπεύσω, νὰ στιγματίσω τὴν πρᾶξι της; θὰ τὴν ὀδηγήσω στὸ εἰδικὸ δικαστήριον ποὺ τι-

μωρεί ἀμείλικτα, μὲ θάνατο, τὶς μοιχαλίδες... Αὐτὸ θὰ ἔκανε ὅποιοσδήποτε ἄλλος βλέποντας τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Παρθένου.

Ἄλλὰ ὁ Ἰωσήφ, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, εἶνε «*ἀνὴρ δίκαιος*» (ἐ.ἀ. 1,19), δηλαδή ἐνάρετος, ἡμερος, ἐπεικῆς. Δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἄκρα. Γνωρίζει, ὅτι ἡ ἀπόλυτη δικαιοσύνη ὀδηγεῖ πολλές φορές σὲ ἀδικίες καὶ ἠθικὲς βλάβες· καί, ὡς ἄνθρωπος συνετός, καλοκάγαθος καὶ ταπεινός, **βασανίζει τὸ πρῶγμα**. Τέλος καταλήγει στὴν ἀπόφασί, τὴν ὁποία μὲ λίγες λέξεις σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς· «*Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολυσαὶ αὐτήν*» (ἐ.ἀ.)· ἐπειδὴ εἶνε ἄνθρωπος ἐνάρετος, δὲν θέλει νὰ τὴν διαπομπεύσῃ καὶ **σκέφτηκε νὰ τὴν ἀποπέμψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀνεπίσημα καὶ ἀθόρυβα**. Τί μεγαλεῖο ψυχῆς περιγράφεται στὸν στίχο αὐτὸν τοῦ εὐαγγελίου! Ὁ Ἰωσήφ ἀποφάσισε νὰ πιῆ μόνος του τὸ ποτήρι τῆς ὀδύνης. Δὲν θὰ κάνη λόγο σὲ κανένα, οὐδὲ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια, γιὰ νὰ μὴν τὴν λυπήσῃ. Μὲ τρόπο κατάλληλο θὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ πάρῃ κανένας εἶδησι.

Εἶνε νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὸν ἄνδρα αὐτὸν γιὰ τὴν ἡμερότητα τῆς ψυχῆς του; **Ἔδειξε** στὸ σπουδαῖο αὐτὸ περιστατικὸ τῆς ζωῆς του τέτοια **ἀρετή**, ποὺ σπάνια –Χριστιανοὶ ἐμεῖς– δεῖχνουμε σὲ παρόμοια περιστατικὰ τῆς οἰκογενειακῆς μας ζωῆς.

● Ἄλλὰ καὶ **ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ παντοκράτορος Κυρίου** ἔδειξε ὁ Ἰωσήφ.

Ὅταν, δηλαδή, σὲ ὄνειρο ποὺ εἶδε, ἄγγελος Κυρίου διέλυσε τὶς ὑπόνοιές του καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μέγα μυστήριον, καὶ τὸν διαβεβαίωσε ῥητῶς ὅτι ἡ Παρθένος εἶνε ἀγνή Μητέρα τοῦ μοναδικοῦ τῆς τέκνου, τότε ὁ ἅγιος Ἰωσήφ **πειθεται** στὶς ἀνακοινώσεις τοῦ οὐρανοῦ, **πιστεύει** στὰ ὑπερφυσικὰ αὐτὰ γεγονότα, καὶ **ἡσυχάζει** πλέον.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ μετέφερε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «*Μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου*», **πειθαρχεῖ** στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ καί, ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής, «*διεγερθεὶς ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου*», ἔκανε ὅ,τι τὸν διέταξε ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἀγγέλου του, «*καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*», **πῆρε χωρὶς κανένα δισταγμὸ πλέον τὴ μνηστὴ του Μαριάμ στὸ σπίτι του** (ἐ.ἀ. 1,20,24).

Δὲν εἶνε λοιπὸν ὅλα αὐτὰ **δείγματα τῆς ὑπακοῆς** τοῦ θείου αὐτοῦ ἀνδρὸς στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου; Δὲν δεῖχνει μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Ἰωσήφ

ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεων του αὐτὸς θέτει τὴ μαρτυρία τοῦ ἀγγέλου, δηλαδή τὴν προσταγὴ τοῦ Θεοῦ;

● Ἄλλὰ **ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰωσήφ δὲν ἐκδηλώθηκε** μόνο κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Παναγίας οὔτε μόνο στὸν καιρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος· φάνηκε καθαρὰ **καὶ στὸ ἐπόμενο διάστημα**. Καὶ μετὰ τὴν θεία γέννησι καὶ μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του (πέθανε, κατὰ τὴν ἀρχαία παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὸ 12ο ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ) ὁ Ἰωσήφ ὑπῆρέτησε μὲ ἀφοσίωσι τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας.

Ἀκολούθησε τὴν Παρθένον κατὰ τὴ φυγὴ τῆς **στὴν Αἴγυπτον** καὶ χωρὶς ἀμφιβολία στὸ διάστημα τῆς προσφυγιάς καὶ ἐξορίας αὐτῆς ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ φρόντιζε ἐκεῖ γιὰ τὴ συντήρησι τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Υἱοῦ τῆς.

Στὴ Ναζαρέτ, ὅπου μετὰ τὴν ἐπάνοδό τους ἐγκαταστάθηκαν, καὶ ἐκεῖ ἦταν ὁ προστάτης τους. Μὲ στοργὴ παρακολουθοῦσε τὸ μικρὸ Ἰησοῦ σὲ ὅλα του τὰ βήματα. Τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του –μολονότι δὲν ἦταν παιδί του–, τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ παιδί του.

Γι' αὐτὸ τὸν βλέπουμε νὰ συνοδεύῃ τὸν Ἰησοῦ 12ετῆ **στὰ Ἱεροσόλυμα** καὶ μὲ ἀγωνία μεγάλη νὰ τὸν ἀναζητῇ στοὺς δρόμους τῆς ἀγίας πόλεως ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἔμεινε στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ποιά ἦταν ἡ χαρὰ του ὅταν τὸν συνάντησε στὸ ναό!

Κατόπιν ἐπέστρεψε μαζί του στὴ Ναζαρέτ, κ' ἐκεῖ ὁ δίκαιος κοιμήθηκε τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. **Εἶχε πλέον ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολὴν του.**

* * *

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωσήφ, ἀγαπητοί μου, ἄς εἶνε διδασκαλία γιὰ ὅλους μας. Γιατὶ κ' ἐμεῖς, ὅπως ἐκεῖνος, ἔχουμε νὰ ἐκπληρώσουμε μία ἀποστολή· **νὰ ὑπηρετήσουμε στὰ σχέδια τοῦ ἔργου τῆς Θείας Οἰκονομίας**. Γιὰ νὰ προαχθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, γιὰ νὰ ἐλκυσθοῦν ψυχὲς στὴ σωτηρία, ἄς ἐμπνευσθοῦμε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ.

Ἄς ὑπηρετήσουμε κ' ἐμεῖς τὸν Κύριον, καὶ στὰ ἐλάχιστά του ἔργα, μὲ ἡρεμία καὶ ἐπεικεια, μὲ ὑπακοὴ καὶ ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, μὲ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι. Καὶ τότε ἀσφαλῶς τὰ ὀνόματά μας, κι ἂν μείνουν ἀγνωστα ἐδῶ στὴ γῆ, θὰ γραφοῦν ὅμως στὰ βιβλία τῶν οὐρανῶν, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀσήμου τέκτονος τῆς Ναζαρέτ, τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, ἐγράφη στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον καὶ μνημονεύεται ἤδη ἐπὶ τόσους αἰῶνες.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflou@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2058	Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Μαθ. 1,1-25) 24 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Νὰ πιστεύουμε στὰ ὄνειρα;

«Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ (=τῷ Ἰωσήφ)...» (Μαθ. 1,20)

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοί μου, ὀνομάζεται **Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως**. Ὅσα ψάλλονται καὶ λέγονται, ἔχουν σχέση μετὰ τὸ τρισμέγιστο γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἰδιαίτερα τὸ **εὐαγγέλιο**, τοῦ ὁποῦ ἀκούσαμε μία περικοπὴ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀνοίγει τὸ **μητρώο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, παραθέτει τὸ γενεαλογικὸ του δένδρο, ποὺ δείχνει ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ σάρκα κατάγεται ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς πατριάρχες, τοὺς ἐνδόξους ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης, στοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι κάποιος ἀπόγονός τους θ' ἀνατεῖλη σὰν ἄστρο φωτεινὸ (βλ. Ἄρ. 24,17) ποὺ θὰ φωτίζη αἰωνίως τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ, τὸ εὐαγγέλιο μιλάει καὶ γιὰ τὸν **δίκαιο Ἰωσήφ**. Λέει, ὅτι ὁ προστάτης αὐτὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ Παρθένο βρίσκεται σὲ κατάστασι ἐγκυμοσύνης, **ταράχτηκε πολὺ**.

Ὁ Ἰωσήφ ἀγνοοῦσε· ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ποτέ δὲν τοῦ μίλησε γιὰ τὸ μέγα μυστήριον, «**τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἀγνωστον**» (ἀπολυτ. Θεοτ. β' ἡχ.). Γι' αὐτὸ κρίνοντας μετὰ τὴν ἀνθρωπινὴ σκέψι ὁ Ἰωσήφ σκανδαλίστηκε καὶ σὲ στιγμὲς ποὺ ἡ ζάλη τῶν λογισμῶν ἔφτασε στὸ κατακόρυφο ἀποφάσισε νὰ διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴν Παρθένο ὡς μοιχαλίδα. Τότε ὅμως **ἐπεμβαίνει ὁ οὐρανός**: «**Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ**» (Μαθ. 1,20). Εἶδε στὸ ὄνειρό του ἄγγελο τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴ σκανδαλίζεται, γιὰ τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννηθῆ δὲν εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμον κατὰ τὸν φυσικὸ νόμον· εἶνε παιδί ὅλως ἐξαιρετικόν, μοναδικόν, ἀφοῦ θὰ γεννηθῆ «**ἐκ Πνεύματος ἁγίου**» (ἐ.ἀ.). Τότε ὁ Ἰωσήφ ἠσύχασε· πίστεψε, κι ἀπὸ τότε ἔγινε πιστὸς ὑπὲρ τῆς μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶνε ἐν περιλήψει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον, ποὺ περιέχει πολλὰ δι-

δάγματα. Κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ ξηρὰ ὀνόματα, ποὺ ἀκούσαμε, ἔχουν καθένα μιὰ ἱστορία. «**Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον**» (Ἐβρ. 11,32) τὸν βίον ὅλων αὐτῶν ποὺ προηγήθηκαν τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω, θὰ παρακαλέσω νὰ προσέξουμε ἓνα μόνον σημεῖον· ὅτι ὁ Ἰωσήφ **εἶδε ὄνειρον**. Βλέπουν καὶ σήμερον οἱ ἄνθρωποι ὄνειρα. Ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε στὰ ὄνειρα; Τί ἀπάντησι θὰ δώσουμε στὸ ἐρώτημα αὐτό;

Πρῶτα - πρῶτα, ἀγαπητοί μου, σᾶς λέω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι, ὅπως στὴν ἀγορὰ κυκλοφοροῦν νομίσματα γνήσια ἀλλὰ καὶ κίβδηλα, ἔτσι καὶ **τὰ ὄνειρα εἶνε δύο εἰδῶν**, οὐράνια καὶ γήινα.

● **Οὐράνια ὄνειρα**, τρόπον τινὰ τηλεγραφήματα τοῦ οὐρανοῦ, ποιά εἶνε; Ἄν ἀνοίξουμε τὴν ἁγία Γραφή, βρίσκουμε τέτοια ὄνειρα.

✓ **Ὁ Ἰωσήφ** ὁ ἀγαπητὸς γιὸς τοῦ Ἰακώβ, ὁ πάγκαλος, εἶδε ὅτι σὲ ἐποχὴ θερισμοῦ τὰ δεμάτια τῶν ἀδελφῶν του ἤρθαν καὶ προσκύνησαν τὸ δικόν του τὸ δεμάτι. Καὶ ἄλλη φορὰ εἶδε, ὅτι ὁ ἥλιος ἢ σελήνη καὶ ἔντεκα ἄστρα ἤρθαν καὶ τὸν προσκύνησαν (βλ. Γ' ἐν. 37,5-11). Καὶ τὰ δύο ὄνειρα φανέρωναν τὸ ἔνδοξο μέλλον του.

✓ **Ὁνειρα** ἐπίσης εἶδαν στὴ φυλακὴ, τὴν ἴδιαν νύχτα, δύο **ἀξιωματοῦχοι τῆς αὐλῆς** τοῦ φαραῶ ποὺ εἶχαν πέσει στὴ δυσμένειά του. Ὁ ἀρχιοινοχὸς εἶδε, ὅτι κερνοῦσε τὸ βασιλιά κρασί ἀπὸ σταφύλι σὲ ποτήρι. Ὁ ἀρχιστοιποῖος εἶδε, ὅτι κρατοῦσε ἐπάνω στὸ κεφάλι του κάνιστρα μὲ φαγώσιμα καὶ τὰ κατέτρωγαν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὰ δύο ὄνειρα τὰ ἐξηγήσε ὁ Ἰωσήφ, καὶ πραγματοποιήθηκαν (βλ. ἐ.ἀ. κεφ. 40).

✓ Ἀκόμη, δύο ὄνειρα εἶδε ὁ ἴδιος **ὁ φαραῶ**. Εἶδε, ὅτι βρισκόταν κοντὰ στὸ Νεῖλον καὶ σὰν νὰ βγήκαν ἀπ' τὸ ποτάμι πρῶτα ἑπτὰ ἀγελάδες παχειές καὶ κατόπιν ἄλλες ἑπτὰ ἀδύνατες ποὺ κατέφαγαν τὶς παχειές. Κατόπιν εἶδε, ὅτι φύτεψαν στὸν κάμπον πρῶτα ἑπτὰ καλὰ στάχυα καὶ μετὰ ἄλλα ἑπτὰ ἀδύνατα ποὺ κα-

τάπιαν τὰ καλά (βλ. ἔ.ἀ. 41,1-7). Καὶ τὰ δύο ὄνειρα τὰ ἐξήγησε ὁ Ἰωσήφ, πραγματοποιήθηκαν καὶ ἔτσι ἀναδείχθηκε κυβερνήτης τῆς Αἰγύπτου.

“Ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα εἶχαν θεϊκὴ προέλευσι.

✓ Ἄν θέλετε καὶ ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἓνα θεϊκὸ ὄνειρο, πᾶμε στὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Κάτω ἀπ’ τὸ πραιτώριο εἶχαν μαζευτῆ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οὕρλιαζαν σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21. ἴω. 19,6). Ὁ Πιλάτος, ἐνῶ εἶχε πεισθῆ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἀθῶος, ἀμφιταλαντευόταν. Τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη παρενέβη δι’ ἀπεσταλμένου τῆς ἡ γυναῖκα του, **ἡ ἁγία Πρόκλα**, πού, μολονότι ἦταν ἀκόμη εἰδωλολάτρισσα, αἰσθάνθηκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει θεῖο μεγαλεῖο, καὶ ἔντρομη τοῦ μήνυσε· Πρόσεξε! μὴν ἀκοῦς τί φωνάζουν αὐτοί, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀθῶος. «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ’ ὄναρ δι’ αὐτόν*» (Ματθ. 27,19). Ἦταν ὄνειρο θεϊκό.

✓ Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλα ὄνειρα, τὰ ὁποῖα εἶδαν **ἅγιοι ἄνθρωποι**. Ἐνα μόνο σᾶς ἀναφέρω. Τὸ δεύτερο ἔτος τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως τὸ ἔθνος μας, πού κλυδωνιζόταν, ἔλαβε μία μεγάλη παρηγορία. Στὴν Τήνο βρέθηκε ἡ εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ Μεγαλόχαρη. Πῶς; Μὲ ὄνειρο, πού εἶδε μία ἁγία μοναχῇ, ἡ ὁσία Πελαγία, στὸ γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ νησιοῦ. Αὐτὸ ἐτόνωσε τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιστῶν καὶ συγκινεῖ τὸ πανελλήνιο.

● Ἀλλὰ ὅπως εἶπαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γνήσια ὄνειρα ὑπάρχουν καὶ **ὄνειρα κίβδηλα**. Δὲν ὑπάρχουν μόνο τὰ οὐράνια· ὑπάρχουν καὶ τὰ **γήινα**, αὐτὰ πού ἔχουν τὴ σφαγίδα ὄχι τοῦ οὐρανοῦ ἀλλὰ τῆς γῆς, ὄχι τοῦ ἀγγελικοῦ κόσμου ἀλλὰ τοῦ ἄδου. Εἶνε ὄνειρα πού βλέπουμε ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ὄνειρα πού **προέρχονται ἀπὸ τὶς παραστάσεις τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας**, τὶς φυσικὲς ἢ τὶς ἁμαρτωλές.

Ὁ λαὸς μας σωστὰ λέει· «Ὁ πεινασμένος καρβέλια ὄνειρεύεται». Τὰ ὄνειρα αὐτὰ πηγάζουν, ὅπως λέει ἡ ψυχολογία, ἀπὸ ἐπιθυμίες πού δὲν πραγματοποιοῦνται. Ἄν ἔχῃς μία ἐπιθυμία καὶ δὲν ἐκπληρώνεται, ἐπιθυμία εἶτε τοῦ σώματος εἶτε τῆς ψυχῆς, αὐτὴ δὲν σβῆνει ἀλλὰ σιγοκαίει ὅπως ἡ φωτιά. Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἀπωθεῖται, σπρώχνεται σπρώχνεται, καὶ βυθίζεται στὸ λεγόμενο **ὑποσυνείδητο**.

Νὰ φέρω μία εἰκόνα. Ὅπως ὑπάρχουν **ψάρια πού ζοῦν βαθεῖα** στὸν ὠκεανό, δὲν φαίνονται, ἀλλὰ ἔρχεται στιγμῇ πού ἀνεβαίνουν, φτάνουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ τότε τὰ βλέπουμε νὰ παίζουν, κάτι παρόμοιο γίνεται καὶ μὲ τὴν ψυχῇ. Ἄν ἡ θάλασσα εἶνε βαθεῖα, πολὺ βαθύτερη εἶνε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά (βλ. ἴερ. 17,9).

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μυστήριον. Τὰ δὲ ὄνειρα εἶνε **ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος** δὲν εἶνε μόνο σάρκα· **ἔχει καὶ μία ἀόρατη πνευματικὴ οὐσία**, καὶ μ’ αὐτὴν ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ ἀόρατες σφαῖρες, φωτεινές ἢ σκοτεινές. Κι ὅπως τὰ ψάρια ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια, ἔτσι τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου μὲ τὰ ὄνειρα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια, ἀπὸ τυχαῖα γεγονότα, ἀπὸ φόβους, τρόμους, πολέμους, συγκρούσεις κ.λπ., ἀναδύονται παραστάσεις καὶ εἰκόνες.

* * *

Κατὰ ἐνενηνταεπενέα τοῖς ἑκατὸ (99%), ἀγαπητοί μου, **τὰ ὄνειρα ἔχουν γήινη τὴν προέλευσι**, καὶ ἀδίκως πολλοὶ ταραζοῦνται νομίζοντας ὅτι αὐτὰ προμηνύουν κακὰ καὶ συμφορές. Ὁ κόσμος μας σήμερα εἶνε ἓνας κόσμος συγχύσεως, ταραχῆς, ἄγχους· κόσμος ἀπωθημένων ἐπιθυμιῶν καὶ πόθων, κόσμος σαρκικός, κόσμος ἐσωτερικῶν συγκρούσεων.

Κάποτε ἀκοῦς καὶ μερικοὺς νὰ λένε· Εἶδα τὴν Παναγία, ἢ τὸν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ἢ τὸν ἅγιο Γεώργιο κ.λπ.. Ὅχι. Νὰ προσέξουμε πολὺ. Τὰ ὄνειρα συχνὰ εἶνε **παγίδες τοῦ διαβόλου**. Ὁ σατανᾶς κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι εἶνε «*ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὄλην*» (Απ. 12,9). Φοράει προσωπεῖα κι ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «*μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός*» (Β’ Κορ. 11,14). Ἡ Γραφὴ στὴ Σοφία Σεिरὰχ λέει· «*Πολλοὺς ἐπλάνησε τὰ ἐνύπνια*» (Σ. Σεिर. 31,7).

Δύο πράγματα νὰ ἔχουμε στὸ νοῦ μας·

● Πρῶτον. Τὰ θεϊκὰ ὄνειρα τὰ βλέπουν ἅγιοι ἄνθρωποι, ὄχι ἡμεῖς. Τί εἶμαστε ἡμεῖς, ὥστε νὰ μᾶς εἰδοποιεῖ ὁ Θεὸς μὲ ὄνειρα; Εἶμαστε ἁμαρτωλοί, ἀνάξιοι νὰ δοῦμε ὀπτασίες ἀγγέλων καὶ ἁγίων. **Ἄς ταπεινωθοῦμε** λοιπόν.

● Καὶ δεύτερον. Ρώτησα κάποτε στὸ στρατὸ ἕναν ἀξιωματικὸ πού κάθε βράδῃ ἔβλεπε ὄνειρα καὶ τὸ πρῶτὸ ἔτρεχε νὰ βρῆ ὄνειροκρίτες, μέντιουμ καὶ μάγισσες νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν· **Ἐχῆς Εὐαγγέλιο, διαβάξεις τὸ Εὐαγγέλιο;...** Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὄνειρα. Δόξα τῷ Θεῷ μᾶς μίλησε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου! Αὐτὸ φτάνει. Ζῆσε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο κ’ ἔλα νὰ σοῦ ὑπογράψω συμβόλαιο, τὸ μέλλον σου θά ’νε εὐτυχισμένο· δὲν ζῆς κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο; χίλιοι ὄνειροκρίτες καὶ πνευματισταὶ δὲν σὲ σῶζουν.

Τὸ συμπέρασμα. Νὰ εἶστε **δύσπιστοι στὰ ὄνειρα**, πίσω τους ὑπάρχει σκοτάδι. Πιστεύετε στὸ Χριστό, «*πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ*» (Μάρκ. 1,15). Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε τὸ φωτεινὸ ἄστρο, πού θά μᾶς ὀδηγήσῃ καὶ ἐδῶ στὴ ζωὴ καὶ πέραν τοῦ τάφου σὲ μία ἄχραντη ἄχρονη μακαριότητα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2060	Σύναξις ὑπερ. Θεοτόκου (Ματθ. 2,13-23) Τρίτη 26 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου

«Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς» (θ. Λειτ.)

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἑορτὴ μεγάλη, ἡ **ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων**, ποὺ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας ὀνομάζεται **ρίζα καὶ «μητρόπολις»** ὄλων τῶν ἑορτῶν· διότι, ἐὰν δὲν ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός, δὲν θὰ εἶχαμε οὔτε τὴ Βάπτισι, τὴν Ὑπαπαντή, τὸν Εὐαγγελισμό, τὰ Σεπτὰ Πάθη, τὴν Ἀνάστασι, τὴν Ἀνάληψι καὶ τὴν Πεντηκοστή, οὔτε τὶς ἑορτὲς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων.

Χθὲς αἰσθανθήκαμε τὴ χαρὰ τῶν Χριστουγέννων, καὶ σήμερα νέα ἑορτὴ, ἡ **«Σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου»**, ὅπως λένε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τί θὰ πῆ **«σύναξις»**; Συγκέντρωσι, συνάθροισι, μάζεμα. Ὁ πιστὸς λαὸς συνάγεται στοὺς ναοὺς, γιὰ νὰ τιμῆσῃ τὴν πάναγνη Μητέρα ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκάλῃ τῆς τὸ Θεῖο Βρέφος. Σήμερα ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ὕμνουῦν δικαίως τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ὅπως γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, ὄλοι ἀνεξαιρέτως καταγόμεθα ἀπὸ ἓνα ἀνδρόγυνο. Ὁ Ἄδὰμ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνδρας καὶ ἡ Εὐᾶ (ποὺ σημαίνει ζωὴ) ἡ πρώτη γυναίκα, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννηθήκαμε ὄλοι. Μερικοὶ αὐτὰ τὰ θεωροῦν μύθους· δὲν εἶνε μῦθοι, εἶνε πραγματικότητες, ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον βεβαιώνει ἡ αὐθεντία τῶν Γραφῶν. Ὅμως ἡ **προμήτωρ μας Εὐᾶ ἀμάρτησε**, παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς παρασύρθηκε καὶ ὁ Ἄδὰμ, γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο εἶνε ἓνα πεδίο ἀλληλοεπιδράσεων.

Ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐκείνη ὥρα, ποὺ ἔγινε τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, **τὸ ἀνθρώπινο γένος ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο** καὶ ἄγγελος μὲ πύρινη ῥομφαία φρουρεῖ τὴν εἴσοδο. Ὁ παράδεισος ἔμεινε κλεισμένος γιὰ χιλιάδες χρόνια. Ἀπὸ τότε ὁ κόσμος ἔπεσε ἀπὸ ἀμαρτία σὲ ἀμαρτία κι ἀπὸ εἰδωλολατρία σὲ εἰδωλολατρία, κ' ἔτσι ἡ «εἰκόνα» καὶ τὸ «ὁμοίωμα» τοῦ Θεοῦ (Γέν. 1,26) ἔγινε ἀγνωρίστος, ὥστε ἓνας

Δαυῖδ νὰ λέῃ θρηνώντας· **«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς»** (Ψαλμ. 48,13,21).

Θὰ ἔπρεπε ὁ κόσμος νὰ καταστραφῆ. Ἀλλὰ ὁ φιλόανθρωπος καὶ οἰκτίρμων Θεὸς σπλαχνίστηκε τὸ πλάσμα του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ σώσῃ. Πῶς; Διὰ γυναικὸς ἤλθε ἡ ἀμαρτία; **διὰ γυναικὸς νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σωτηρία**. Τί σοφία, τί νομοτέλεια, τί σκοπιμότης! διὰ γυναικὸς ἡ πτώσις, διὰ γυναικὸς ἡ ἀνόρθωσις. Αὐτὴ ἦταν ἡ βουλή τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας. Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ποὺ ἐπιστατεῖ στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, ἰπτάμενο δι' αὐλῶν πτερύγων ἐρευνοῦσε νὰ βρῆ ἐκείνην ποὺ θὰ ἦταν ἄξια γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Πέρασαν αἰῶνες, χιλιετίες, πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες χρόνια· καὶ **γεννήθηκαν ἑκατομμύρια, δισεκατομμύρια γυναῖκες**. Γυναῖκες στὰ χωριά καὶ στὶς πολιτεῖες, στὶς καλύβες καὶ στὰ παλάτια, στὸν κόσμον καὶ στὴν ἔρημον, στὴ στεριά καὶ στὰ νησιά, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Ρώμη, στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴ Δύσι. Γυναῖκες ἄσημες ἀλλὰ καὶ ἐπίσημες, ποὺ διακρίνονταν ἄλλες ἀπὸ αὐτὲς γιὰ τὴ γνῶσι καὶ τὴ σοφία καὶ τὴν ἐπιστήμη τους, ἄλλες γιὰ τὴν καταγωγὴ καὶ τὸ ἀξίωμά τους, ἄλλες γιὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὴν περιουσία τους, ἄλλες γιὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὁμορφιά τους. Ἀλλὰ **καμμία ἀπὸ αὐτὲς δὲν ἦταν ἄξια νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ**. Αὐτὴ ποὺ θ' ἀξιωνόταν νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ Θεῖο Βρέφος ἔπρεπε νὰ 'νε ὅ,τι ἐκλεκτότερο, ὅ,τι ἀγιώτερο εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὁ κόσμος. Ὅπως ἓνα πολύτιμο μύρο δὲν τὸ βάζουμε σ' ἓνα κοινὸ δοχεῖο, ἔτσι καὶ γιὰ τὸ ἀθάνατο Μύρο, γιὰ τὸν ἴδιον τὸ Θεό, ἔπρεπε νὰ βρεθῆ κρυστάλλινο βάζο γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ.

Ἐπὶ τέλους γεννήθηκε ἡ κόρη αὐτῆ· ἦταν ἡ παρθένα Μαριάμ! Δὲν γεννήθηκε οὔτε στὴ φαντασμένη Ρώμη οὔτε στὴν ὑπερήφανη Ἑλλάδα οὔτε σὲ κάποιο ἄλλο ἔθνος· γεννήθη-

κε στην Ίουδαία, σὲ μιὰ ἀσήμαντη πολίχνη, καὶ ἦταν πάμπτωχη. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν πενία αὐτῆς τῆς γυναίκας κρυβόταν ὁ θησαυρὸς ὁ ἀνεκτίμητος, ποῦ μόνο τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἐκτιμήσῃ. Αὐτὴν περιέμεναν οἱ αἰῶνες, αὐτὴ ἦταν ὁ στόχος τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας, αὐτὴ κρίθηκε ἄξια νὰ γεννησῇ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

᾿Ω μυστήριο! **Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἀπὸ παρθένο.** Τὸ ἀκοῦνε, καὶ γελοῦν καὶ μᾶς εἰρωνεύονται οἱ ἄθεοι ὑλιστὰι καὶ καθέννας ποῦ μετῶ τὰ πράγματα μόνο μὲ τὸν διαβήτη τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ μὲ μέτρα ἀνθρώπινα. ᾿Ας γελοῦν· ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος εἶνε δικός μας. ᾿Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μένει δοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ ἡ Μητέρα του, ἐνῶ βασίλισσες καὶ πριγκίπισσες πέφτουν ἀπὸ τοὺς θρόνους καὶ λησμονοῦνται, μένει βασίλισσα τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν καρδιῶν μας. ᾿Ας γελοῦν οἱ ἄπιστοι, κ' ἐμεῖς γελοῦμε μὲ τὴ μωρία τους. ᾿Αποροῦν πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἀπὸ παρθένο; Τοὺς ἀπαντοῦμε.

● Κοίταξε τὸν ἥλιο. **᾿Ο ἥλιος** κάθε στιγμή ἀπὸ ἱλιγγιώδη ἀπόστασι ἐξαποστέλλει στὸν κόσμον δωρεὰν ἑκατομμύρια κίλοβατ φωτὸς. ᾿Εσὺ εἶσαι μέσα στὸ σπίτι, τὰ παράθυρά σου κλειστά, καὶ ὁμως ὁ ἥλιος εἶνε μέσα στὸ σπίτι. Τί συμβαίνει· οἱ ἀκτίνες περνᾶνε τὸ τζάμι χωρὶς νὰ τὸ σπάσουν. ᾿Οπως λοιπόν, λένε οἱ πατέρες, ὁ ἥλιος περνᾶει τὸ τζάμι χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ, ἔτσι καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, ὁ ᾿Ηλιος-Χριστὸς, πέρασε ἀπὸ τὸ ἅγιο σῶμα τῆς Παναγίας, ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη αὐτὴν ὕαλον, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ καμμία ζημία· ἀπὸ τὸ ἄγνὸ κορμὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου πέρασαν οἱ ἀκτίνες τῆς θεότητος χωρὶς νὰ βλάψουν στὴν παρθενία της.

● ᾿Ας ἀναφέρω ἄλλο ἓνα σύγχρονο παράδειγμα, μολοντί γιὰ τοὺς ἀθέους ὑλιστὰς ἰσχύει τὸ «οὔ με πείσεις, κᾶν με πείσης». Μία ἀνακάλυψις πολὺ εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑγεία καὶ πολύτιμος βοηθὸς γιὰ τὴν ἐπιστήμη εἶνε **οἱ ἀκτίνες Ραϊντγκεν**. Οἱ ἀκτίνες αὐτὲς περνᾶνε μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ ἀκτινοσκοποῦν καὶ φωτογραφίζουν τὰ σπλάχνα του. ᾿Ω Θεέ μου, τί μυστήρια ἔχεις! ᾿Αν λοιπόν ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη βρῆκε ἀκτίνες ποῦ μποροῦν νὰ περάσουν μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀβλαβῶς, ἦταν ἀδύνατον στὶς ἀκτίνες τῆς θεότητος νὰ βροῦν τρόπο νὰ περάσουν στὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς Παναγίας χωρὶς βλάβη;

* * *

᾿Αλλὰ ἀρκετὰ αὐτὰ γιὰ τοὺς ἀπίστους, ἀγαπητοί μου. ᾿Επανερχόμενοι τώρα στὸ θέμα μας λέμε, ὅτι ἡ Παναγία, ἡ παρθενικὴ κόρη τῆς Να-

ζαρέτ, ἀφ' ὅτου ἀξιώθηκε νὰ κρατήσῃ στὴν ἀγκάλῃ της τὸν ὑπερούσιον Θεὸ Λόγον, ὑψώθηκε πάνω ἀπὸ τοὺς θρόνους τῶν βασιλισσῶν. ᾿Ω μυστήριο! ᾿Εκεῖνος, ποῦ δὲν τὸν χωροῦν οἱ οὐρανοί, ἐχώρεσε στὰ σπλάχνα της καὶ ἔτσι ἡ Θεοτόκος ἔγινε «*ἡ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν*» – ἔτσι τὴν ὀνομάζει ἡ ἀσματογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας. **Κατέχει λοιπὸν θέσι μοναδική.**

᾿Η Γραφὴ λέει, ὅτι «*πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη*» (Ἰακ. 5,16). ᾿Οταν δηλαδὴ **ἓνας ἄνθρωπος δίκαιος** γονατίσῃ καὶ παρακαλέσῃ γιὰ κάποιον ἄλλον, ἢ παράκλησις τοῦ δικαίου ἀνθρώπου ἔχει μεγάλη δύναμι, εἰσακούεται. ᾿Εἶδες ἐπίσης τί εἶπε ὁ Θεὸς στὸν περίφημο ἐκεῖνο διάλογο τὸν ὁποῖον ἔκανε μὲ τὸν **᾿Αβραάμ**, ποῦ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν καταστρέψῃ τὰ ἁμαρτωλὰ Σόδομα (βλ. Γέν. 18,20-33)· ὅτι, ἂν βρισκόνταν στὶς πόλεις αὐτὲς δέκα δίκαιοι κάτοικοι, ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὶς κατέστρεφε. ᾿Αρα οἱ δέκα δίκαιοι ἦταν σὲ θέσι νὰ σώσουν τόσες ὀλόκληρες πολιτείες, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν βρέθηκαν, ἔτσι ἐπῆλθε ἡ τιμωρία. Εὐτυχισμένες λοιπὸν οἱ πόλεις καὶ οἱ κοινωνίες ποῦ ἔχουν νέους ἄγνους, παρθένας γυναῖκες ἀφωσιωμένες στὸ Θεό, ἄνδρες δικαίους καὶ τιμίους καὶ ἐναρέτους· αὐτοὶ πραγματικὰ σώζουν τὸν κόσμον.

᾿Εὰν λοιπὸν ἡ δέησις ἐνὸς ἀπλῶς δικαίου ἔχῃ τέτοια δύναμι, φαντάζεστε τί δύναμι ἔχει ἡ προσευχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· εἶνε **σὰν νὰ παρακαλοῦν χιλιάδες δίκαιοι**. Τόση εἶνε ἡ δύναμι τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ στὴν θεία λειτουργία καὶ στὶς ἄλλες ἀκολουθίες μας οἱ ὀρθόδοξοι – ὄχι οἱ προτεστάντες ἢ οἱ χιλιασταί – λέμε· «*Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς*».

Τελειώνω μὲ ἓνα ἱστορικὸ ἀνέκδοτο. Τὸν καιρὸ τῆς ᾿Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας **ὁ Γάιος Κοριολανὸς** (6ος-5ος π.Χ. αἰ.) ἐξέπεσε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ποῦ κατεῖχε, καταδικάστηκε σὲ ἐξορία, καὶ πικραμένος κατέφυγε στοὺς Οὐόλσκους. Κατόπιν ὁμως μάζεψε στρατὸ καὶ ἓνα πρωὶ ἐμφανίστηκε μπροστὰ στὴ ᾿Ρώμη, μὲ σκοπὸ νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ τοὺς ἐχθρούς του. Στὶς πρεσβεῖες, ποῦ πῆγαν νὰ τὸν κάμψουν, στάθηκε ἀνένδοτος καὶ ἀνυποχώρητος. ᾿Οταν ὁμως τοῦ ἐστειλαν τὴ μητέρα του, μὲ πένθιμα ρούχα, νὰ τὸν παρακαλέσῃ, τότε μόνο μπροστὰ τὰ δάκρυά της ὑποχώρησε. ᾿Εκεῖνα ποῦ δὲν κατώρθωσαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, τὰ κατώρθωσε ἡ μάνα.

᾿Ετσι καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ ποῦ κανεῖς ἄλλος δὲν κατορθώνει, τὰ κατορθώνει ἐκείνη. Μεγάλῃ ἡ ἰσχύς τῶν πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς τὴν ἐπικαλούμεθα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**